

Нашето докажување пред светот дека сме Македонци, дека зборуваме македонски, дека негуваме македонска култура и цивилизација, продолжува со силно темпо. Нескротливи во духот, знаејќи дека вистината и правдата се на наша страна, цврсто газиме на патот кон рамноправноста, автентичноста и конечно кон победата над злото. Обидите да не претопат во недефинирана јазична и национално неосвестена група, одамна станаа жалови. Вбројувајќи не во групата на чисто словенски народи, многумина ги поттикнуаа размислувањата да се разоткријат вистинските основи на нашето постоење и битисување во овие времиња, на овие простори. Не може никој да ме нарече Словен, колку јас тоа да го сакам. Моите, нашите предци биле и останале Македонци. Гладувале, трпеле, маки виделе, крв пролеале, и повторно останале Македонци. Низ тоа поминал мојот полуписмен прадедо, мојата неписмена прабаба. Но, не потклегнале под јаремот на душманот. Останале прости, сиромашни, гладни, но горди. И тој

аманет ни го пренесоа нам, на сите денешни македонски генерации, да бидат она што се, она што Господ им дал да бидат. Можеби ги проколнал да бидат Македонци, но можеби и ги наградил да бидат тоа. Ние само го продолжуваме аманетот. Ние само ја продолжуваме македонската традиција. А таа е светото писмо за секој вистински Македонец. Таа е Божја заповед. Знам дека многумина иронично ќе се изнасмеат на овие мои, на овие наши тези. Ќе се испцујат, ќе не отераат во мајчината. Ако! Што друго очекувате од нив и од сличните како нив? Победивме во битката со пропагандистите. Ним повеќе не им придаваме значење. Се закопаа во сопствената немоќ да не асимилираат и да не уништат. Нивното време помина. Само ќе им тежи бремето на денешнината, товарот од минатото во иднината. Македонецот се издигна над нив, ги покори. Ги натера да се срамат пред светот со своите глупости и антимакедонски тези. Нивната демократска глума се претвори во трагикомична ситуација. Наскоро ќе го почувствува ефектот на бумерангот од сопствената пропадната стратегија. Сесрдно ќе им помогнеме во разобличувањето.

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

Почетокот на судскиот процес на Македонија против Грција во Меѓународниот кривичен суд е уште една шанса не само да се побара правдата и да се изнесе вистината на виделина, туку и да го претставиме, по којзнае кој пат, македонското битие, македонското самоспознавање, да го натераме светот да сфати дека на земјината топка постои еден мал, но древен народ, нација која е своја и поинаква од другите. Богатството не е во материјалното, силата не е во војската и во куршумите. Моќта на една држава, на еден народ лежи во духот, во културата и во националното достоинство. Доколку тие се цврсти и непоколебливи, тогаш никој не може да ве победи, никој не може да ве покори. Во животот сè е релативно, и богатството и сиромаштијата, и моќта и слабоста. Тие се мен-

ОНОМАТО КВАЗИ

лива и минлива категорија. Останува да живеат само непокорот, гордоста, душата. Тоа не може никој да ни го одземе, ниту дозволуваме некој тоа да го прави. Грција се заплетка во своите интриги. На себе навлече многу повеќе непријатели, отколку пријатели. Дури и оние кои ѝ беа лојални и трајни сојузници почнаа да ги преиспитуваат своите односи со недемократската поставеност на грчката политика. Денес Грција живее во тешко опкружување, без вистински пријателски сосед. Занесеноста дека таа е членка на НАТО и на ЕУ, па може да прави што ќе посака, повеќе не поминува кај одредени држави, кои почнаа силно да му се спротивставуваат на грчкото его. Изиграни во она што значи солидарност во сојузништвото, многу европски земји сериозно го преиспитуваат односот на Атина во тој поглед. Во изминатите години увидоа дека македонската држава и македонските граѓани не отстапуваат од своите национални белези и атрибути. Тоа кршење на меѓународното право и норми ги урна сите нормални човечки односи во денешното современе. Удирајќи во најслабата точка на едно човечко суштество, Грците ги употребија најгрубите методи на асимилација и на дискриминација кои се користеле низ историските епохи. Поголем дел од европските демократии ја прифатија антицивизациската игра на грчките иредентисти, но како што минува времето така тој почнува да слабее. Дел од европските интелектуални кругови веќе не е наивен. Не сакаат веќе да ги слушаат грчките приказни за националистичкиот

МАКЕДОНЦИТЕ СЕ СВЕСНИ ЗА СВОЈАТА ИДНИНА

ПЕЈА НА МАКЕДОНСКИОТ ИНТЕЛЕКТУАЛИЗАМ

наплив на "фиромистите" или за обидот да им ја одземеме територијата, која насилно ја окупирала во 1913 година. Тоа е глупав блеф пред нивните партнери од Брисел. Сите знаат дека тоа не е така.

Македонија го бара само она што реално и природно ѝ припаѓа, како на сите други држави и нации во светот. Ништо помалку, ништо повеќе. Да бидеме само Македонци, како што тие се

Грци. Да бидеме само Македонија, како што тие се викаат Грција. Нивните пропаганди се прегазени од времето. Нивната теорија за македонизмот стана обична утопија.

I AM MACEDONIAN !

Are you Macedonian?
I ask him.
-Yes.
-And subsequently Greek.
-I do not know about this, he answered, I am Macedonian.
-Direct descendant to Alexander the Great? I reply ironically.
-Yes.
-And what was Alexander of Macedon, I beg you?
-I do not know, but history says that he was Greek.
-Then you, as his descendant, are Greek.
-No, he answered.

НЕДЕФИНИРАНИ ТРИБИНИСТИ

Во интервјуто за грчкиот весник "Акрополис", дадено на 8 мај 1903 година во Битола, само три месеци пред Илинденското востание, претседателот на Крушевската република, Никола Карев, отворено му кажува на грч-

киот новинар дека е Македонец, но и дека се смета за потомок на Александар Македонски. Исто така, Карев вели дека македонскиот народ сака пријателство не само со Бугарија, туку со секој кој ќе ни помогне да се ослободиме, потсетувајќи дека на Македонците не им останува ништо друго освен да се продолжи за-

почнатата борба. Денес ги прашуваме македонските интелектуалци, дали Никола Карев во тоа време бил иредентист и провокатор, дали со тоа што се чувствувал како потомок на античките Македонци ѝ направил штета на Македонија? Ги прашуваме денешните македонски трибинисти, зошто ние обичните Македонци не смеаме да се чувствуваме така како што се чувствувале нашите предци, како што се декларирал нашиот Никола Карев, кому секоја година истите тие му полагаат венци на неговиот вечен дом во Крушево? Зарем не можел Карев да ја свитка "кичмата" и да им се потчини на душманите, како што некој денес нам ни кажува што да направиме? Се прашувам дали домашните трибинисти навистина се чувствуваат како нивните предци или се нешто сосема друго? Конечно треба да престанат да ја сквернават македонската епопеја.

НЕГИРАЊЕТО НА ИДЕНТИТЕТОТ СЕ САНКЦИОНИРА

Грција делумно ја изгуби битката против Македонија во Европскиот парламент. Континенталната заедница усвои промакедонска резолуција, која на некој начин ги отслика работите во едно поинакво светло од досегашната практика. Согледувајќи ја македонската трпеливост и одлучност да се зачуваме такви какви што сме, европските парламентарци полека почнаа да сфаќаат дека грешат со притисокот кој ѝ го наметнуваат на Македонија, а е спротивен на сите интернационални правила и прописи. Доколку и по 20 години самостојно

'рбетот и да ги црвенеат образите кога некој од големите ќе ги искара. Македонецот не прифаќа повеќе ултиматуми, условувања и уценувања. Доста беа. Секое продолжување со таа доктрина ќе почне да ги фрустрира и најфлексибилните и најтолерантните македонски граѓани, кои досега можеби имаа разбирање за нестандартните европски политики. Опкружени со асимилаторски идеологии, на Македонците не им останува ништо друго освен да се одбранат на начин кој сами ќе го изберат. Тоа што некои ни префрлуваат

сака да остане македонски и да зборува македонски, да живее на македонски. Ако Европа преку Грција тоа не ни го овозможува и не го дозволува, тогаш простете, мораме да викнеме, мораме да крикнеме, мораме да се спротивставиме. Квази политичарите и квази аналитичарите, кои во текот на деведесеттите години ги креираа сите процеси во овој домен, сега како глумци се пикнаа во малите сопчиња на скопските хотели и држат трибини. Отечени во ликовите, со подочници, пијејќи минерални води и паднати во својата интелектуална депресија, нудат проекти за самоуништување на македонството. Добра оконост во сè тоа е што јавноста одамна ги има препознаено и неутрализирано нивните поставки, па не ги зема како веродостојни, бидејќи се грамофони кои вр-

Единствената причина поради која сум против изградба на споменик на Александар Маке-

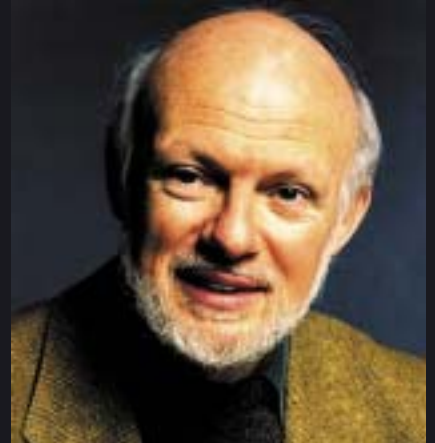

донски во центарот на Скопје е тоа што не сум заложник на историски стапици, како изговор за политички непријателства на Балканот. Политики кои аеродромот во Солун го прекрстија во "Македонија", а оној во Скопје во "Александар Велики". Политика поради кои Грција ја спречува нашата европска интеграција на најнеевропски начин и им дава шанса на националистичките платформи. Навистина доста ни е од анахронизми.

Трифун Костовски

дека живееме во некаков национален романтизам, не ги согледуваат вистинските основи на македонското општење. Македонците без историјата која ја продолжуваат од колено на колено не се никој и ништо. Без неа не се Македонци. Затоа грчко-бугарските пропагандни групи удираат токму таму, во делот кој е најранлив. Одамна се маргинализирани и домашните квази интелектуалци, кои плашејќи се од грчко-европскиот суд ги свиткаа опашките, па сега не им преостанува ништо друго освен нивното бледо тетеравење пред јавноста дека сме биле на погрешен пат. Сервилноста и марионетската поставеност со кои се претставуваат како дома, така и пред светот, наиде на остра осуда од народот, кој

Дали Македонците се Бугари е расправа која одамна се води во Бугарија. Мнозинството во

Македонија сметаат дека не е така. Затоа, ние како европарламентарци, околу оваа тема не можеме да направиме ништо, бидејќи станува збор за чувствително прашање. Македонците се чувствуваат блиски, но не и дел од Бугарите. И тоа треба да се почитува.

Ерик Мејер, известувач за Македонија

тат изгребани плочи и пуштаат неартикулирани звуци, непојмливи за нас обичните. Нивната ономотеја не сакаат да ја слушаат ниту децата. Вознесот на македонската кауза лежи во вековниот непоколеблив дух, во инаетот да се опстои наспроти сите сверски постапки кои ни беа правени и сè уште се прават од страна на оние кои не го признаваат нашето постоење. Не постои друг курс по кој треба да се движиме. Нашата подадена рака на пријателство и соработка до нив често беше злоупотребувана. На моменти постоеше ризик да ни биде отсечена. Грешките се учат од минатото. Ако ги научивме не треба истите да ги повторуваме.

Албанските релевантни партии погрешно ја дадоа право на некои неодговорни политичари, условно кажано, од македонскиот политички камп, да решаваат за нивната иднина. Требаше да се вклучиме порешително, барем во дополнително дадените рокови за решавање на проблемот со името и за пристапување кон НАТО. Така е кога несвесно, по инерција на инфериорност, се става во димензија на наш и ваш проблем.

Исмет Рамадани

постоење не ја согледаа улогата, позицијата и стратегијата која ја користи нашата држава, како во регионот, така и пошироко, тогаш Брисел и Стразбур потфрлија во своите проценки и политички идеологии. Постојаното повикување на демократските постаменти при раководењето со политичките процеси, истовремено подразбира почитување на различностите, прифаќање на туѓото, поинаквото. За да ја покаже и докаже вистинската приврзаност кон демократијата, Европа мора да прифати постоење на Македонија и на Македонци, постоење на посебна македонска култура, јазик и цивилизација. Не може и не смее да поставува никакви услови за тоа. Не смее да противречи. Тоа би било навлегување во забранетата зона на националното постоење на одредена нација. Тоа не само што морално се санкционира, туку и кривично се казнува. За некогаш можеби ова звучи налудничаво, но таквите погледи, пред сè, ги имаат оние кои се помириле со фактот дека треба постојано да бидат потчинети, да го виткаат